

FAMILIE HARMSEN OP DE STAKENBERG

Door Elsbeth Volker

Een interview met Henk Harmsen en Mini Harmsen-Plante, voorheen landbouwers op de Stakenberg in Gietelo.

DE EERSTE HARMSEN OP DE STAKENBERG

Op Hendrik Harmsen was de eerste boer uit onze familie op de Stakenberg. Mijn vader Gerrit Jan was een jaar of 10 oud toen mijn opa in 1917 vanuit een kleine boerderij in Vorden met zijn gezin richting de Poll is getrokken. Een broer van mijn opa woonde al op landgoed de Poll. Toen boerderij de Bremte vrijkwam wilde mijn opa graag verhuizen naar de Bremte. Daar was de grond namelijk iets beter dan bij de Stakenberg. De Bremte was ook iets groter, 30 hectare, de Stakenberg ruim 26 hectare. Maar de familie Van Weede (eigenaren van de Poll tussen 1933 en 1940), die zei: “Nee meneer Harmsen, u zit nu op de Sta-

kenberg, dat gaan we niet doen. Daar blijft u maar mooi zitten”.

Ons bouwland lag op ‘de grote kamp’ tegenover de kerk van Bussloo. We hadden een kleine tien hectare in gebruik voor graan, dat was in die tijd behoorlijk wat. Daar werd soms een stukje afgehaald voor weiland, en ongeveer één hectare werd gebruikt voor voederbieten voor de koeien. Stuk voor stuk moesten die plantjes met de hand worden afgedund. Dat was een werk!

Rechts van het pad naar de boerderij stonden drie bergen. Vooraan stond een grote zesroedige berg voor de rogge. Het was een heidens werk om die op te krikken. De twee kleinere bergen erachter met één roe en paraplu kap waren voor de haver en gerst. De mestvaalt lag links van de oprit naar de schuur, iets naar achteren, dus niet direct naast de schuur. Op de Staken-

HET ERF VAN DE STAKENBERG IN 1832

De Stakenberg wordt het eerst genoemd in 1403. Het werd toen ook wel Eynoldinc of Eynendinc genoemd. De Stakenberg was ooit een wildforstersgoed en stond in dienst van de landheer. De wildforster hield toezicht op de bossen en de wildstand en hij volgde het jachtgezelschap met kar en paard en transporteerde het geschoten wild. Een wildforster was daarnaast ook vaak landbouwer.

De boerderij is in 1832 in eigendom van Baron Willem Anne Schimmelpenninck van der Oye, heer van de Poll.

Grootvader Hendrik Harmsen aan de ploeg in september 1925 op de Grote Kamp tegenover de kerk in Bussloo.

berg moesten we altijd mest kruien van de gruppe (is dialect) naar de vaalt. Bij de schuur stonden ook nog wat kippenhokken. Ongeveer tien hectare weiland lag rond de boerderij en dan hadden we nog zes hectare op de Klei, richting de Nijenbeek.

EEN VRIJ LEVEN

In ben geboren in 1942. Het enige wat ik me nog herinner van de bevrijding, ik was nog maar drie, was dat de ramen van de boerderij waren stukgeschoten. En natuurlijk de chocolade, dat vergeet je nooit! Het leven op de Stakenberg was vrij. Dat is alles waard. Dat ervaar ik nu nog elke dag: vrijheid. Vissen in de kolken, kattenkwaad uithalen achter in de bosjes, duiveneieren stelen. Dan klom je in die grote coniferen. Daar mocht je juist niet komen van de veldwachter. Dus dat was natuurlijk spannend. En dan scheurde je de broek, en dan kreeg je een portie klappen thuis,

want dat mocht niet he? Maar alles wat niet mocht was zo mooi!

Ik had twee oudere zussen, Mientje en Alie, die gingen al vrij snel na de huishoudschool aan het werk op de boerderij. Mijn jongere zus Greet werd later onderwijzeres. Mijn vader had vroeger een knecht die inwoonde. Eens in de 14 dagen had hij zondagsmiddags vrij. Toen ik 14 was en kon meewerken, is hij weggegaan. Zo ging dat toen. En we hadden altijd hulp van Henne Bosman, die werkte overdag mee. Die is tot zijn pensioen bij Mini en mij gebleven.

Mijn vader had zware astma, dus was veel ziek. Hij had regelmatig aanvallen en was soms zo benauwd, dat de oude dokter De Jong hem gelijk een spuit in de bil gaf, want dan dacht hij dat hij ging stikken. Eigenlijk had mijn vader nooit boer moeten worden, maar het was traditie. Hij had eigenlijk architect willen worden, maar een boerenzoon werd geen architect. Ik heb

EERSTE GENERATIE HARMSEN

Hendrik Harmsen (1870-1963) en zijn vrouw Janna Willemina Eijerkamp (1878-1957) in de jaren 50. Zij hadden vier kinderen: zonen Hendrik Jan, Gerrit Jan (de vader van Henk) en Harmen Harmsen en dochter Harmina Jenneken. Hun oudste zoon Hendrik Jan is al jong overleden, hij werd slechts elf jaar oud.

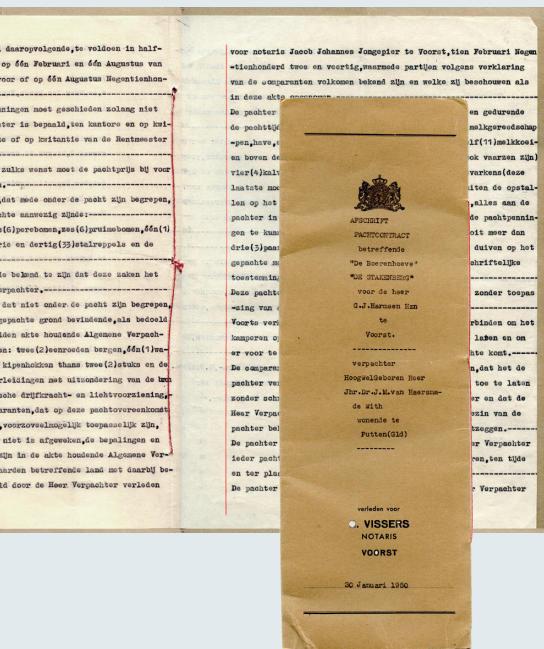

TWEEDE EN DERDE GENERATIE HARMSEN

Op de kar van links naar rechts Henk Harmsen, Greet Harmsen en Annie Hilberdink. Staand vader Gerrit Jan Harmsen (1907-1990). Hij was getrouwd met Gerritdina Wilhelmina Oldenampsen (1914-2005).

PACHTCONTRACT STAKENBERG 1950

Jonkheer J.M. van Haersma de With is in 1950 verpachter van de Stakenberg. Er staat onder andere vermeld dat "het de pachter verboden is mollenvangers toe te laten op het gepachte zonder toestemming van de verpachter. De verpachter kan aan bepaalde personen, niet tot het gezin van de pachter behorende, het verblijf op het gepachte ontzeggen. De pachter verklaart zich tevens te verbinden om aan de verpachter twee jonge hanen te leveren, ten tijde en ter plaatse als dit wordt gevraagd".

van jongs af aan vooral met Bosman opge- werkt, samen de bieten dunnen en ande- re voorkomende werkzaamheden.

In het begin hadden we zelf nog geen trac- tor of machines. Ik heb nog wel met drie paarden geploegd als jongen, met een Belg en twee Gelders types, zo noemden ze dat. Voor de oogst kwam een loonwer- ker met tractor en een maaier. Hier op Bussloo naast kruidenier Peterman zat Lokin, die had toen voor die tijd al een groot loonbedrijf, ik denk wel vijf of zes tractoren. Toen hij met de eerste tractor aankwam vond ik dat als jong knulletje natuurlijk geweldig! Dat was voor toen die tijd een zware tractor. Fordson, zo heette die. Fordson Major. Lokin had al vrij snel personeel, het was een goede zakenman. Daar werkten Frans van der Linden, Frans de Valk, een Huisman uit Klarenbeek, en een Kolkman uit Klarenbeek, ook een Be- rendsen die hierachter woont, ik zie ze nog zo voor me, die kerels, de eerste pio- niers op de tractor hier.

Het werken met de zicht (middelgrote zeis om graan te snijden) heb ik niet meer meegemaakt, daar waren die stukken grond veel te groot voor. De loonwer- ker maaide het graan en wij moesten de bossen tegen elkaar aan zetten. Dat ging niet met blote armen, want dan werden je de armen helemaal rauw. Na het drogen werd de oogst met paard en bandenwa- gen heen en weer naar de berg gebracht en met zorg in de berg gelegd. Mijn vader was daar heel precies mee, de buitenste rand graan moest goed aansluiten, zodat het een mooi strak geheel was.

Mijn opa kwam ook altijd even kijken en hielp als hij kon. Mijn zussen hielpen ook

mee, gezellig. Soms was je met zeven of acht man. Niet alleen familie, maar ook mensen die een paar cent extra wilden verdienen. Bij ons kwam regelmatig een man uit Zutphen, die werkte daar in de bakkerij, dus 's nachts. Hij ging twee uur de bakkerij in en dan kwam hij op de mo- tor 's ochtends elf uur bij ons. Dat was hard werken, echt hard werken.

Met de roggeoogst waren we wel een dag of drie, vier zoet. Daarna volgden de haver en de gerst. Na oogst van de rogge werd het land geploegd en bemest - toen nog heel beperkt hoor - en werden er knollen gezaaid voor het vee. Dan moest ik op mijn fietsje naar Groenewold op de Polveensweg en zei: "Het land is weer ge- ploegd!" Hij was een specialist in het in- zaaien, die kon met drie vingers exact de juiste hoeveelheid zaad zaaien.

Op een gegeven moment zijn we zelf met een oude tractor begonnen. Na drie jaar konden we een nieuwe Deutz van 40 pk kopen, dat was geweldig! Het is nu niks meer. De volgende tractor had vierwiel- aandrijving, van 80 of 90 pk een hele lummel al. Tegenwoordig is 150 pk al heel gewoon.

DE ENIGE HERVORMDEN

Wij waren op boerderij de Stakenberg de enige hervormden in de buurt. De Oos- terweghels aan de Bonenkampsweg wa- ren natuurlijk katholiek en De Haan aan de overkant van de Deventerweg ook. Mijn zussen kwamen wel thuis bij Ooster- weghel en ik kwam regelmatig op Hof te Gietel met het afkalveren of een andere klus. Daar zaten vier vrijgezellen De Haan: Gradus, Bernard, Marietje en Grade. Mijn

De boerderij met de drie hooibergen op de achtergrond in 1966. Op de voorgrond de trouwauto met het kersverse echtpaar Henk Harmsen en Mini Plante. Mini is een dochter van veehandelaar-landbouwer Plante uit Klarenbeek.

ouders waren goed bevriend met Tinus de Haan, die had een boerderij aan de Busslo-selaan tegenover kleermaker Pelgrim. Als de veearts moest komen, gingen we naar kruidenier Peterman, hij was in het begin de enige in de buurt met een telefoon.

Ik moest natuurlijk naar de christelijke school van mijn ouders, dus moest steeds op de fiets naar Voorst. Dat was altijd een belevenis, want je kreeg geregeld een portie klappen: dan van de jongens van de katholieke school, en dan van de openbare school. Ja echt, er werd vroeger veel gevochten, meer dan nu, gewoon met de vuist of met de klomp.

Op de lagere school ging het met mij en de juffrouw nog wel, maar de meester, die heeft me alle hoeken van de klas laten zien en het kolenhok, ik heb alles gezien daar. Maar ik was ook niet de braafste, dat geef

ik heel eerlijk toe. Na de lagere school ging ik naar de landbouwschool in Twello, daar zat P.A. van Zorge, en dat was zo'n fijne kerel. Die man mopperde ook wel eens een keer op me, maar hij werd even heel kwaad en dan was het over. 's Middags merkte je niks meer aan hem.

We kregen natuurkunde en scheikunde en dat was natuurlijk heel belangrijk en ook biologie en bodemkunde - met name het hele kunstmestgebeuren was toen in opkomst - en plantenteelt, dan ging je het weiland in. Dat was een hele fijne tijd. Wat ik wat minder vond was het hele machinegebeuren, dan moest je sleutelen, bij meneer Koerselman uit Brummen, een grote zware kerel. Ik was ook niet handig. We hebben het verdiend met de koeien, niet als handige boer. Koeien vind ik mooi.

Aankondiging in de Apeldoornse Courant uit 1924 van een verkoop bij toeslag in café Kolkman.

Rechts het oude café Kolkman aan de Rijksstraatweg in Wilp in de jaren 50. In 1955 werd zaak verbouwd en heette het de Smidse.

WIE DURFT HIER ‘MIJN’ TE ROEPEN?

Mijn vader vond bieten verbouwen voor de suikerfabriek helemaal niks. Dat was slecht voor de grond, dat deed je niet. Maar ik had al snel een hectare of vier of vijf vol want dat leverde goed geld op. Het graan ging steeds meer aan de kant. Dat werden aardappelen voor de chips, want graan leverde niks op. Dan ving je f 1000 en dan moest je al een goede oogst hebben. Een koe die 5000 liter melk gaf die bracht f 500 op, dus meer opbrengst tegen minder kosten.

Wij hebben steeds uitgebreid, met zowel land als koeien. We hadden ook grond die wat verder weg lag. Dat is een verhaal apart, dat was grond, daar waren we ‘aan blijven hangen’, zo noemden we dat. Die werd ingezet. Dus een stuk grond met melkquotum. Dat soort verkopen bestaan niet meer. Dan ging het van: wie wil er bieden? Men stelde dan bijvoorbeeld een richtprijs van f 250.000 en dan ging het

per f 1000 omlaag. Kwam je in de buurt van de richtprijs, ging het met f 500 omlaag. Zo’n afslager kon dat geweldig goed. Een zekere Aalpoel. In een volle zaal. Ik weet nog dat een boerderij verkocht is van Van Ginkel daar op de Wilpse Klei, een grote boerderij net over de dijk. Bij Kolkman zat de hele zaal bommetje vol. Er hing gewoon spanning: wie durft hier MIJN! te roepen? Want daar ging het om. Je had het ingezet en dan was het pats boem van jou. Daarna moest je meteen naar de bank toe, maar je wist al wel van te voren dat je het geld kon lenen natuurlijk.

Het is nu ondenkbaar, de boeren kunnen nu net zoveel grond krijgen als ze willen op het landgoed, er liggen nu lappen grond waar boeren van buiten de Poll op boeren. Vanuit Empe en Voorst komen ze hierheen.

GESCHIEDENIS VAN HET MELKEN

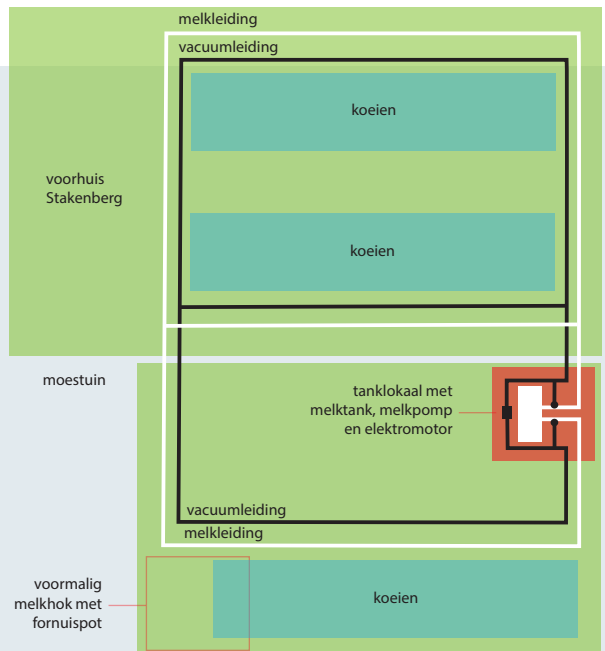
In begin moesten we met vier of vijf man de koeien melken, met de hand. De volgende stap was een vacuümleiding, de melk ging eerst in speciale emmers en van daaruit in de melkbussen. Niet veel later kwam de melkleiding, toen zijn wij ingestapt. Dus boven de koeien had je zowel de vacuümleiding als de melkleiding, daar ging de melk doorheen en dan ging het in de bus. En een jaar of wat later kregen we een melktank. Dat was natuurlijk een geweldige ontwikkeling. Want je had nooit meer zure melk, je hoefde nooit meer met de bussen te sjouwen, want met warm weer moesten die bussen de kelder in, om gekoeld te worden en dan had je NOG zure melk op maandagmorgen! Dat was

toch zoveel werk. En het leverde ook nog weinig op. Maar dat was zo toen en je wist niet beter!

En omdat het melken makkelijker ging, kon je weer investeren in nieuwe koeien. Mijn opa had 12 koeien, mijn vader had eerst nog de paarden op stal op de deel, die gingen dus naar de schuur, en de deel werd volgezet met koeien. Toen Mini en ik trouwden stonden er 25 koeien op de deel. Of eigenlijk: 24 koeien plus een stier, die stond aan het eind van de rij.

Mini hielp mee in de melkstal en zorgde voor het jongvee en alles in en rond huis. We waren echt een team. Als ik op het land was kwam Mini met koffie, of als ik op de Klei aan het maaien of hooien was, kwam ze kijken of er iets nodig was of iets

Schematische weergave van het melken op de Stakenberg tot de komst van de ligboxenstal in 1979. Links voor in de schuur was het melkhok. Hier werden vroeger de melkbussen schoongemaakt en hier deed mijn moeder de was in de fornuispot. Hier werd ook het vlees aangebraden voordat het in de weckflessen ging, of in het zout in de pot. Dat ging dan weer in de kelder onder de opkamer. Het tanklokaal met melktank achter in de schuur is gezet omstreeks 1970.

Boven de Stakenberg omstreeks 1980.

De ligboxenstal, gebouwd in 1979 met Henk Harmsen en collie Whiskey.

geregeld moest worden. De moestuin was voor het huis. In onze tijd weckten we geen groente of vlees meer. Het geslachte vlees ging in een stukje gehuurde koelcel van slagerij Van Til in Appen. Ook de groente brachten we daar naartoe, tot we zelf een vriezer kregen.

We hebben op de oude boerderij nog uitgebreid tot 40 koeien, toen hebben we de stap gezet naar de ligboxenstal, eind zeventiger jaren. Tot aan de quotering zijn we doorgegroeid naar 90 koeien.

In de ligboxenstal ging het nog een stapje verder naar automatische afname. Je hoefde dan bij de koeien alleen nog maar de spenen schoon te maken, het apparaat eronder, dan vervolgens was er een elektrische technische toestand en kwam er te weinig melk langs, dan kreeg het apparaat een seintje en trok dat het apparaat weg.

En nu is er dan de melkrobot, die heb ik niet meer meegemaakt, als je dat ziet, dat is schitterend! Per robot kunnen er zo 60 tot 70 gemolken worden, ik heb het bij verschillende bedrijven gezien. Echt zo mooi: hoe die machine eronder gaat, hoe het schoongemaakt wordt, je moet echt een keer naar gaan kijken.

Ik heb ooit wel even geprobeerd een bedrijf in de polder te krijgen, een akkerbouwbedrijf. We hadden 11 hectare akkerbouw en 15 hectare weiland dus akkerbouw was bij ons belangrijk. Wat ik zelf wel makkelijk vond: weleens een keer een weekend vrij. Want met koeien, het is heel mooi, maar je bent nooit, nooit vrij. Er is altijd wel wat. Zeker toen we er zo'n 90 hadden, eind jaren 70. Dan was er een keizersnee en dan lag er weer een koe met melkziekte. Uiteindelijk ben ik niet naar de polder gegaan: ik had geen geld genoeg - het was een enorme investering - en je moest ook in de ruilverkaveling zitten.

EEN LEUK STELLETJE

Ik heb ook nog een tijdje stieren gemest, dus kleine kalfjes tot ongeveer anderhalf jaar, dan heb je echt van die mooie dikke stieren. Dat vlees ging toen naar Griekenland. Maar die vleesmarkt is in elkaar gestort, dat ging van f 5 naar f 3 per kilo, dus daar ben ik ook weer mee gestopt. Op een gegeven moment denk je, ik loop die beesten toch niet anderhalf jaar achterna voor die paar centen! Dan maar weer meer koeien. Zo heeft het zich eigenlijk ontwikkeld. Steeds een beetje mee met de markt.

De markt was voor de melkveehouders toen toch erg gunstig, want de melkprijs

liep steeds iets op. Het ging niet hard maar de productie per koe, door goede voeding en voorlichting, alles bij elkaar, ging steeds naar boven. Dus eerst 50 cent maal 7000 liter, dan verdiende je wel f 3500 bruto per koe. En als je dan een leuk stelletje had..... De kosten waren relatief laag, beter dan nu denk ik, gezien bij ons ook de lage pacht.

Dat die pacht zo laag was kwam nog door de oude jonker (jonkheer mr. Frederik Johan Constantijn Schimmelpenninck ofwel 'Jonker Frits'). Dat was uniek. Dat was echt alleen op dit landgoed. Maar de jonker wilde dan ook zelf nergens voor tekenen. Toen het melkquotum kwam, en bij andere problemen, moest je alles zelf regelen. Bij het mestquotum hadden we gelukkig de landbouworganisatie. Als er echt een belangrijke kwestie was, kwam die organisatie voor je op en maakte het aanhangig bij minister Braks. Dat was natuurlijk een belangrijke kerel voor de landbouw: eerst werd hij verguisd, we stonden met gebalde vuisten voor hem! Maar het is een goede regeling geweest want destijds ging de melkprijs nog veel harder naar boven. We hadden toen een melkprijs van bijna een gulden, 90 cent, 95 cent!

We hebben nu eigenlijk nog vijf grote boeren op het landgoed. Vroeger waren er wel 20 grote en kleine boeren op de Poll. Je had ook kleintjes van vier tot vijf hectare. Dat waren de eersten die op een gegeven moment niet meer konden overleven. De meesten hielden nog wel hun grond en koeien en daarnaast gingen ze in de fabriek werken of elders. De volgende stap was de koeien weg en de grond weg. Een enorme ontwikkeling is dat geweest.

LANDGOED DE POLL

Verder is hier eigenlijk weinig veranderd, dit is zo'n stukje prachtige natuur! Ik loop nog heel graag even door de bossen heen, ik ken ze op mijn duimpje. En ja de kozakkenhut! Ik denk dat ik er nog zo naar toe kan lopen. Ik wil hem eigenlijk ook nog een keer aan mijn kleinzoon laten zien. Daar gingen we vroeger geregeld naar toe. Ik ben er ook met Mini geweest en ook een keer met een mevrouw van de Nieuwenhof, die was ook zo nieuwsgierig, maar toen hadden ze daar al prikkeldraad omheen gezet. Eerder was het even om dat oude hek heen en ik wist precies het paadje. De laatste keer dat ik er was begon het dak slecht te worden, maar het stobbengebeuren, dat was nog wel intact. Voor onze tijd, heel vroeger was het daar ook al zo mooi! Het heette de Plattenberg, zo vertelde Henne Bosman dat ooit aan ons, want zijn vader werkte op landgoed de Poll. Er werkten in die tijd wel een man of vijf of zes op de Poll, en alle paden moesten elke zaterdag keurig worden aangeharkt want dan gingen de toenmalige meneer en mevrouw daar even wandelen. Ik heb er in mijn jeugd veel gezwommen. Schaatsen was wat minder, want de wind blies over die vlakke kleiweides, dus kreeg je bobbelig ijs. Omdat ik toch op Voorst georiënteerd was ging ik eerder naar de mulderskolk, daar kwam iedereen samen. Daar was ook verlichting 's avonds, dus dat was gezellig.

Later zaten er in huis de Poll cliënten van het Hoge Land, oude mannen met een drankprobleem, dat was hun laatste plekje voor ze naar het kerkhof gingen. Mijn land lag direct links aan de oprijlaan van

De Kozakkenhut in de jaren 60.

Huis de Poll in vervallen staat eind jaren zestig.

de Poll, dus ik zag de bakker, die er naartoe ging, de kruidenier, de kapper, om de mannen te scheren maar ook de verpleegsters natuurlijk. Een cliënt speelde orgel in de gereformeerde kerk in Voorst. Hij werd ook wel de koning van Zweden genoemd, waarschijnlijk vanwege zijn statige houding.

Toen de mannen waren vertrokken, kwam de Poll leeg te staan en begon het te vervallen. De oude jonker deed er ook niet veel meer aan. De huidige eigenaresse heeft het weer opgeknapt en ziet het er weer keurig uit. Als ze gasten heeft, heeft ze het goed in orde. En dat mag. Dan is het ook weer bewaard voor de toekomst.

ZEVEN DAGEN IN DE WEEK

Ik heb veel bestuursfuncties gehad en ben al jong begonnen. Bij de CJV was ik secretaris, toen diaken in de Voorster kerk,

vervolgens regionaal bestuursvoorzitter bij zuivelbedrijf Coberco. Ik was ook voorzitter bij de ABC veevoercoöperatie, van de ring hier in deze omgeving en ik ben elf jaar penningmeester geweest van de VVD, en acht jaar bij de Zonnebloem. Al met al ben ik samen met Mini 30 jaar verbonden geweest met de restauratie van de kerk in Voorst, ofwel de Reskevo (Restauratie kerk Voorst). Daar was vooral Mini heel fanatiek bezig met spullen verzamelen voor de rommelmarkt. Ik geloof dat het een initiatief was van mevrouw Van Heuven, zo is het ontstaan. En onze kerk, al zeggen we het zelf, staat er picobello bij en er zit ook nog geld in de kas. Die kan voorlopig vooruit.

Nu is het wat rustiger. Ik ben nu mantelzorger voor Mini, ze heeft ruim vijf jaar geleden een hartstilstand gehad en heeft een week in coma gelegen, dat was heel heftig.

Mini en Henk in het zonnetje achter de Stakenberg in de jaren 90. Op de voorgrond collie Whiskey. Mini heeft een tijdje collies en kooikers gefokt.

Maanden revalideren, van praten tot een beetje lopen, nu gaat het lopen redelijk, maar ik dacht eerst: ze komt nooit meer aan het lopen. Daarom is het achteraf ook heel goed dat we op tijd gestopt zijn met de boerderij. In het jaar 2000, ik was 58 en Mini 56. Nog wel heel jong. Maar ja, ook Mini was al met 12-13 jaar begonnen met werken, ze kwam van boerderij-veehandel Plante aan de Zutphenseweg.

Een andere belangrijke reden om vroeg te stoppen was: geen opvolging. We hadden samen inmiddels aardig wat grond bij elkaar gesprokkeld en onze kinderen zeiden: 'Zeg pa, waar ben je mee bezig? Er zijn nog meer leuke dingen in het leven als enkel koeien melken! Zeven dagen in de week.' Je kon toen wel de bedrijfsverzorging inschakelen, dus die melk af en toe een weekendje, als je eens weg wilde. Maar dan was er een kalfje aan de diarree, of een pink liep wat mank, of een koe moest kalven: je moest dag en nacht hulp hebben, als we op vakantie gingen – maar dat deden we gelukkig wel hoor. En het melkquotum was nog geld waard.

We hadden de mazzel dat we aan de Bussloselaan konden bouwen: ons huis hier is de laatste nieuwbouw in Bussloo. En nu is de kerk dicht en CUPA weg. Ik vind het jammer dat het gebeurd is, maar het kon niet anders meer. Ik was vrijwilliger bij CUPA op de woensdagmiddag: de velden moesten worden gemaaid, de heggen geknipt en lijnen getrokken. We hadden een gezellige groep, klein beetje werken, koffie drinken, weer een klein beetje werken, een biertje drinken, een beetje bijkletsen, roddelen en moppen vertellen.

De kantine van CUPA met het grote voetbalveld en parkeerterrein zijn nu van de gemeente. De gronden hier en rondom de kerk zijn opgekocht door Elizen Vastgoed en ik heb gehoord dat hij daar in de toekomst huizen wil bouwen. Ik zei tegen Mini: dat is toch ook eigenlijk ideaal, dan begint de boel weer wat te leven. Momenteel zijn er plannen in de maak - onder voorbehoud - om in de kantine van CUPA een nieuw bedrijf te starten: dat lijkt ons weer een positieve ontwikkeling.

De Stakenberg in 2016 vlak na de renovatie. De boerderij wordt nu verhuurd. De gebinten van de huidige Stakenberg zijn nog middeleeuws.

COLOFON

Het interview is afgenomen in het kader van het jubileumjaar Voorst 200 in het voorjaar van 2018 en is aangevuld met een kort interview in juli 2019. Henk en Mini: enorm bedankt voor jullie gastvrijheid en verhaal!

Het hoofdstuk 'Geschiedenis van het melken' is eerder getoond in het historische weekend eind mei 2018 in het kader van Voorst 200 in de film 'Verhalen uit het groene hart' bestaande uit interviews met diverse bewoners uit Bussloo, Posterink en Wilp Achterhoek in het CUPA-gebouw in Bussloo.